

A doua zi dimineață, pe o vreme deja călduroasă, cînd intră la Poliția Judiciară, îl zări pe inspectorul Louis așteptîndu-l pe una dintre băncile de pe culoar.

— Ai venit la mine?

— Da, domnule comisar-șef.

— Ai primit vești de la informatorul benevol?

— Da. Mi-a telefonat în primele ore ale nopții.

A întrerupt convorbirea cu dumneavoastră pentru că a zărit prin geamul cabinei o persoană cunoscută și n-a vrut să fie văzut. Mi-a mai spus că, atît timp cît frații Mori nu vor fi arestați, nu va mai da nici un semn de viață. Se va ascunde.

— Chiar crezi că e în pericol?

— Da. Altfel n-ar fi pomenit despre asta.

— Ce zvonuri circulă în Montmartre?

— Că unul dintre ei, Manuel sau Maurice, îi va face felul celuilalt. Erau amîndoi înarmați. Presupun că Mori a fost mai rapid.

— Și motivul acestei crime?

— Cînd am întrebat în dreapta și în stînga, toți s-au mulțumit să zîmbească.

— Crezi că Mori era amantul soției lui Marcia?

— M-am gîndit și eu la asta. Dacă e adevărat, își punea în joc nu numai averea, ci și viața.

— Ai trecut pe strada Ballu în dimineața asta?

— Am văzut deja draperii negre la ușă și mulți oameni care intră și ies.

— Ai recunoscut pe cineva?

— Cam amestecat... Mici comercianți, patroni de restaurante, animatoare de localuri de noapte, proxeneți...

— Aș vrea să văd cu ochii mei.

Îl chemă pe Janvier și îi ceru să pregătească mașina din curte.

— Vino cu noi, domnule Louis. Cunoști mai bine oamenii decât mine.

Pe strada Ballu, pe trotuar, se formaseră grupuri mici, ca și cum înmormântarea ar fi avut loc în acea zi. Moartea dramatică a domnului Maurice era un eveniment pentru cei din Montmartre și toți vorbeau despre el în șoaptă.

— Să intrăm!

Urcară la etajul întâi. Pe scară doamna tăcea. Ușa apartamentului era întredeschisă. Mirosul de lumânări și crizanteme se simțea încă din hol. Peste tot erau flori și coroane și n-ar mai fi fost nevoie de plante verzi pentru ca marele salon să pară mai puțin gol.

Line, îmbrăcată toată în negru, lângă ușă, înclina capul în fața fiecărui vizitator și le strângea mâna. Avea o față încremenită, impenetrabilă.

Cînd dădu cu ochii de Maigret, gura i se crispă disprețuitor, vrînd parcă să-i reproșeze că venise și că nu respecta moartea.

— Sincere condoleanțe, bîigui el.

— N-am ce face cu ele.

Sicriul era încă deschis și Maurice Marcia putea fi văzut în redingotă, cu fața calmă și, parcă, un zîmbet ironic pe buze. Salonul, cu pereții acoperiți de draperii negre presărate cu ornamente de argint în formă de lacrimă, era luminat de vreo douăsprezece lumînări, al căror miros se răspîndea în tot imobilul.

Vizitatorii se reculegeau un moment, privind mortul îmbrăcat ca pentru o mare ceremonie.

— Recunoști pe vreunul? șopti Maigret.

— Unu-doi proxeneți... Patronul de la Sans-Gêne împreună cu soția, care conduce afacerea cu el...

— Crezi că asta o să dureze toată ziua?

— Bineînțeles. Iar mîine, biserica Notre-Dame-de-Lorette va fi neîncăpătoare.

Zăboviră, printre alții, pe trotuarul de vizavi, privind cum intrau și ieșeau vizitatorii.

— Uite-i!

Un Jaguar roșu se oprise la colțul străzii și din el coborau doi bărbați încă tineri. Amîndoi erau eleganți, arătoși și aveau ceva sfidător în privire.

Erau cunoscuți, știau asta. Mergeau pe mijlocul străzii, adresînd saluturi discrete în stînga și în dreapta. Cînd fratele cel mare îl zări pe Maigret, ezită o secundă, apoi se îndreptă spre el.

— Vă dați multă osteneală, domnule comisar, punînd inspectorii să ne urmărească pe mine și pe fratele meu. Aș putea să vă scutesc de aceste filaje furnizîndu-vă programul meu zilnic. De exemplu, în după-amiaza asta, voi fi la depozitul din strada Caire împreună cu Jo, pentru că ne-a sosit un transport mare de marfă. Mîine, după ceremonia religioasă, mă voi duce la Bandol. Iar dumneata, Louis, poți să scotocești mai departe prin toate colțurile și să ascuți bîrfele. Marcia merita mai mult de atît...

Aparent mulțumit de el, se întoarse la fratele lui și intră în casă.

— Ați putut vedea ce fel de om e, murmură inspectorul Louis. Un lup tînăr cu dinți ascuțiți, care se crede mai deștept decît toți.

— Aș vrea să stau de vorbă cu portăreasa lui.

— E de serviciu numai ziua. Noaptea, soțul ei doarme în cămăruță pe un pat de campanie. E un bețiv înrăit, care își petrece zilele prin baruri.

— Putem să punem mîna pe el?

— O să încercăm... Trebuie să începem cu scuarul La Bruyère și cu piața Saint-Georges.

În fiecare bistrou, inspectorul Louis bău un pahar de apă minerală. Maigret se mulțumi în total cu două pahare de bere.

— L-ați văzut pe Victor?

— A trecut pe-aici acum o jumătate de oră și probabil că e abia la început, pentru că nu era încă beat.

Cînd dădură de el, în al șaselea bistrou, era amețit bine.

— Ia uite ! Inspectorul Louis ! Un pahar de apă minerală pentru inspector ! Și dumneata, grășane...

Era o epavă umană cum poți să întâlnești pe sub poduri. Avea cămașa descheiată la piept și unul dintre buzunare atârna descusut.

— Pun prinsoare că pentru mine ați venit. Cine e tipul ăsta ? Un medic ?

— De ce s-ar ocupa un medic de tine ?

— N-ar fi prima dată. Încearcă să mă închidă, cînd eu sînt ființa cea mai blîndă de pe lume...

Asta îl făcu să rîdă.

— E comisarul Maigret.

— Am mai auzit numele acesta. Ce vrea de la mine comisarul Maigret ?

— Dumneata dormi în cămăruță în timpul nopții, nu-i așa ?

— De cînd nevastă-mea a fost bolnavă și medicii i-au spus să se odihnească.

— Cîți locatari sînt în casă?

— Păi, nu i-am numărat niciodată. Dacă sînt două apartamente pe etaj și în medie trei persoane de apartament... Socotiți dumneavoastră... Eu m-am certat de mult cu aritmetica.

— Îl cunoști bine pe Manuel Mori?

— Aș putea spune că mi-e amic.

— De ce?

— Pentru că, din cînd în cînd, venind acasă, îmi pasează o sticlă. Aliați nu se gîndesc niciodată că s-ar putea să-mi fie sete.

— Obişnuiește să se întoarcă tîrziu?

— Asta depinde de ce numiți „tîrziu”.... Uplete-mi paharul, Gaston!

Vinul roșu i se prelinse pe bărbia nerasă.

— Miezul nopții?

— Ce miezul nopții?

— Se întorcea pe la miezul nopții?

— Sau pe la cinci dimineața. Depinde de nopți.

Cînd venea la el gagică...

— Vrei să spui că venea cu femeii?

— Nu, domnule. Nu cu femeii. Cu o femeie.

— Așadar, întotdeauna aceeași.

— Așadar, întotdeauna aceeași, exact.

— Înaltă?

— Nu la fel de înaltă ca el, dar mai înăltuță decît mine.